

DRECERA

GENER-1986

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

Editorial

Renovació

No ens n'hem adonat i ja hem passat el NADAL; el DRECERA, de nou entre tots vosaltres.

Aplegar-hi, en un exemplar, totes les activitats d'un any es fa difícil.

En l'assemblea del mes de setembre, malgrat la migrada assistència, se'n féu una bona explicació. Sembla com si estiguéssim un xic apagats, però resulta que les activitats que es desenvolupen ja ens ocupen tot el temps que els de la Junta podem destinar-hi.

Des d'aquestes ratlles, i com un desig per al proper any que ara ençetarem, aprofito per fer una crida a la participació.

Les activitats que fins fa poc gaudien d'una nombrosa assistència, avui quasi no tenen públic.

Els temps canvien, les necessitats i interessos de la gent també, i la Colla ha de renovar la seva oferta.

No vull intentar una anàlisi ara de les causes que provoquen aquesta situació, perquè el tema no és senzill, i no ho sabria fer en poques ratlles; de tota manera, de fa temps ens preocupa a tots els companys de la Junta, i per això vull demanar una reflexió a tots, i obrir un debat que ens defineixi unes línies d'actuació més del dia, més atractives per a tots.

En especial la crida va adreçada als més joves. De segur que els atractius diversos que pot oferir l'excursionisme poden satisfer les més variades exigències. Descobrir la natura omple qualsevol esperit, i ens convida al retrobament de nosaltres mateixos.

Que l'ANY - 86 ens porti a una Colla més gran, que aplegui el jovent de Cassà.

Junta general de socis

Mantenim l'esperança en el jovent cassanenc

per Carles Malagrida

El propassat dia 24 de setembre tingué lloc la preceptiva Reunió General Ordinària de socis. Entorn d'una vintena, tan sols, ens aplegàrem al local de la Casa de Cultura de «la Caixa»; i en aquest ambient poc engrescador es desenvolupà l'acte.

Sens dubte el més remarcable fou, tal com es féu palès en llegir l'estat de comptes, l'haver aconseguit cobrir el notable dèficit (169.000 ptes.) amb el qual es començà l'exercici passat; ben cert, però, que això s'ha fet sacrificant activitats i especialment la publicació de les obres guardonades en el concurs literari.

Seguidament es passà al punt següent: elecció de nova junta directiva. No fou sinó la confirmació en els càrrecs de l'anterior, ja que no es presentà ningú disposat a ingressar-hi. Restaren, doncs, així distribuïts els càrrecs:

President:

Joaquim Bosch i Codolà

Sots-President:

Joaquim Carreras i Barnés

Secretari:

Carles Malagrida i Barris.

Tresorera:

Dolors Rubirola i Sitjas.

Vocals:

Narcís Domingo i Mercadal
Jaume Abel i Planagumà
Montserrat Carreras i Barnés
Antoni Muñoz i Hidalgo.

I amb una sèrie de comentaris i consideracions sobre diverses activitats es posà punt final a la junta. Es tractà dels campaments, de la secció infantil, de la propera festa literària, la n. 20 a la qual es proposà donar especial relleu, però sobretot de la qüestió econòmica. Deixant de banda la inutilitat d'ob-

Joaquim Bosch, president de la Colla Excursionista Cassanenca

tenir ajuda — malgrat totes les promeses i oferiments — de part de la Generalitat de Catalunya, el comentari se centrà en el fet que ja són dues les temporades que la Colla no rep la més mínima quantitat de part de l'Ajuntament. Ni en els anys més difícils de la dictadura no havíem deixat de rebre una quantitat, per petita que fos, del pressupost municipal destinat a actes culturals. A la consideració dels socis deixem aquest comportament envers l'entitat per part del consistori municipal. I també el que a la junta continuem els mateixos, cosa que

— com podem fàcilment comprovar — no es dóna només a la Colla.

Què podem fer nosaltres per aconseguir despertar l'interès del jovent? Sí, ja se sap que és molt còmode quedar-se a casa, defugir responsabilitats i després fer blanc de tota mena de crítiques els que tenen cura d'organitzar activitats, de la mena que siguin, però... malgrat tot, tenim confiança. Confiança en les noves generacions de cassanencs; si no fos així ja faria temps que hauríem tancat portes.

És per això que seguim endavant. I seguirem.

Els números Hem eixugat el dèficit

Balanç curs 1984-85

	ENTRADES	SORTIDES	SALDO				
QUOTES SOCIS	247.820		+ 247.820	Material de «la Colla»			
Federació de muntanya (F.E.E.C.)				Lloguer de tendes	57.400		
quotes trimestrals		11.177		Arreglar tendes		7.500	+ 49.900
99 targetes adults	106.425	105.930		Diversos			
38 targetes juvenils	15.200	15.200		Interessos bancaris	1.229	58	
57 targetes infantils		7.125		ITE. factures Gràfiques Duch		6.394	
	121.625	139.432	-17.807	Corona de flors Manuel Tolosà		6.500	
				2 banderins casaments		9.000	
Loteria de Nadal					1.229	21.952	-20.723
compra del número		200.000		Secció infantil			
venda del número	243.900		+ 43.900	Xocolatada octubre 1984		4.294	
Subvencions				Sortida St. Miquel Falgars (Nadal-84)	42.600	42.728	
Generalitat (25. aniv. Gegants)	150.000			Sortida Argelaguer (Setmana Santa-85)	79.700	74.600	
Diputació (25. aniv. Gegants)	165.000			Campaments d'Estiu-85 Albanya	417.800	359.804	
«la Caixa» 3 conferències	18.000				540.100	481.426	+ 58.674
Regals Pubilles (Festa Major)		5.000		Actes organitzats			
Congrés Cultura Catalana		6.000		Estiu al Carrer-84 (Música Fr.) (AAVV)	2.940	5.880	
Traspàs a l'Ajuntament				Cursa Popular Sta. Tecla-84		4.270	
Subven. Gegants		315.000		Travessada Gavarres oct-84	9.400	26.374	
	333.000	326.000	+ 7.000	Festa Sant Vicenç	85.667	96.276	
Subscripcions				Excursió La Molina (programes)	---	5.550	
Serra d'Or		2.211		Marxa de Primavera	27.000	70.337	
Tretzevents		1.900		Campament Social (programes)		3.060	
Cavall Fort		2.000			125.007	211.747	-86.740
Vèrtex		1.895		Festa literària			
		8.006	-8.006	Venda de llibres pl. de la Coma	94.144	88.079	
Secretaria				Sopars i venda de llibres	102.900	80.399	
Despeses Correus		4.984		Premi Família Pascual	50.000	50.000	
Cobrador carnets de socis		9.625		Premi «la Colla»		25.000	
Passar programes i Drecera		13.448		Sardanes		26.112	
Material secretaria		2.905		Regals cuiners		10.580	
Pintura per al local		12.734		Neteja menjador escolar		7.800	
		43.696	-43.696	Impremta		27.450	
Revista Drecera					247.044	315.420	-68.376
Imprimir Drecera (oct.nov.des.)		19.225		TOTAL	1.967.125	1.796.704	+170.421
Imprimir Drecera Festa Literària		22.100		Saldo curs 1983-84			-169.282
		41.325	-41.325	Saldo curs 1984-85			1.139
Biblioteca				Llibreta aportacions Homenatge Sr. Dalmàs: 15.869			
Venda 100 llibres Recull de Contes Infantils	50.000						
Compra d'un mapa		200	+ 49.800				

Un any més, el pessebre

per Dolors Rubirola

Com cada any per aquestes dades, «la Colla» porta un pessebre a un cim de les nostres comarques, i, si no em falla la memòria, aquest és el setè any. S'ha portat al Gra de Fajol, Costabona, Puig Neulós (Alberes), Sant Miquel de les Formigues (Guilleries), Roc de Frau-sa (Alberes) i Finestres, les edicions anteriors, i com sempre, un pessebre fet amb el bon gust d'en Jaume.

Aquesta vegada i després de dos intents frustrats de fer aquest cim a l'estiu —a causa del mal temps— durant els Campaments Infants a Albanyà, hem dut el pessebre al Puig de Bassegoda (1.270 m.), a la comarca de l'Alta Garrotxa.

Sortim vuit dels components de l'excursió des del Pont Nou d'Albanyà (239 m.) i ens dirigim cap al poble de Llorona o Lliurona, passant per la Parada, una bonica masia sobre el poble d'Albanyà amb un bon domini de la vall de la Muga, i continuem pujant fins al Coll de les Arcades, que ens canvia de vessant, per arribar als prats de Sant Andreu de Lliurona (766 m.); passem pel poble gairebé enrunat, on encara viu una família, per agafar la pista forestal que ens porta fins al poble de Bassegoda.

En aquest camí, que ve de Tortellà, trobem alguns cotxes «tot terreny» —probablement caçadors i boletaires— i un caçador del senglar que estava fent la parada tot preocupat perquè aquest any encara no han mort cap senglar en aquella zona.

Arribant al poble de Bassegoda (840 m.) passem per Can Nou, també habitada, i ens indiquen el camí que hem de seguir per pujar al cim. Tot primer ens dirigim cap a Can Galan, actualment Refugi lliure en bon estat del Centre Excursionista Empordanès de Figueres, i a partir d'allí ens quedava encara una hora i mitja per ser a dalt i ja es feia tard. En ser gairebé a dalt ens trobem el cotxe d'en Siso en una pista forestal que porta a Sant Llorenç de Cerdans (Vallespir); havia portat dos dels seus nens i ja eren al cim.

Som al cim a les dues tocadetes i el cel es comença a tapar, però encara ens deixa veure la immillorable panoràmica que té aquest cim cap a tots els

costats: el Pirineu gairebé sense neu, l'Empordà enmig d'una calitja, el Mont, Rocaborba i les Serres del Far i Cabrera, i els voltants més immediats al Puig de Bassegoda: Vall de la Muga, vall del Borró, vall de Sant Aniol d'Aguges, el Bestracà, Ferran i Camanegra, i tota la part fronterera de la Garrotxa: Sant Julià de Ribelles, Salarça, Costoja...

Deixem el pessebre, fem les fotografies corresponents i abandonem el cim força de pressa, ja que peta un vent molt fred i busquem un bon recés per fer el dinar i comencem a baixar cap a Albanyà, on arribem ben fosc i començant a pensar on el portarem l'any vinent.

Feu servir les tendes de la Colla

per Montse Carreras

Com a responsables de la secció del lloguer de tendes de la Colla Excursionista Cassanenca, fem saber que tenim una sèrie de tendes per lloguer i a disposició de tots els socis que ho desitgin. De tendes, en tenim de mides diferents: hi ha les de cinc places, que són les que es fan servir més; en tenim 9 que totes segueixen una numeració correlativa, aquestes són la 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 i 20; llavors hi ha les de 3 i 4 places, que són la 21, 22 i 23. Totes

aquestes són les que estan en més bon estat. També hi ha les tendes que en els campaments grans, com el de l'estiu infantil, serveixen per a magatzems del menjar i d'altres utilitats, que són les més antigues que té la Colla.

Els preus que s'han estipulat són els següents.

—Les tendes de 5 places, són a 500 ptes per dia.

—Les tendes de 3 places són a 300 ptes. per dia.

Tot seguit d'haver llogat

la tenda, s'ha de fer un dipòsit de 1.000 ptes per tenda, que és la fiança, la qual serà retornada si després d'haver revisat la tenda està en el mateix estat en què us la varen deixar.

Tot es fa amb l'objectiu de poder comprar noves tendes i més bones perquè ens en puguem beneficiar tots els socis, i que tothom en pugui gaudir. Aquest és un dels serveis amb què us pot servir la gent que col·labora en LA COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA.

La VIII Travessada de les Gavarres o unes breus reflexions sobre l'excursionisme

per Quim Carreras

No és aquest un comentari bucòlico-excursionista o modèlicament descriptiu del que ha estat la Travessada d'enguany. Aquesta tasca ja ha estat acuradament realitzada pels companys a la publicació local «Llum i Guia» i al «Drecera» extraordinari editat per la mateixa Travessada. Simplement voldria apuntar algunes reflexions que ja fa temps vinc constatant i que la Travessada ha confirmat una vegada més.

Enguany, els participants érem vint i escaig. Malgrat alguns «lapsus» amb la publicitat i la coincidència amb la Marxa de l'Arboç dels companys bisbalencs, mai la participació no havia estat tan disminuïda. Però, potser, el greuge més fort no ve d'aquestes qüestions sinó d'altres més lligades al tarannà excursionista de l'actualitat.

La Travessada sempre ha estat més vinculada al món de l'excursionisme i no al propi de les marxes populars. És per això que alguns participants dels anys anteriors acabaven el recorregut decebuts, i certament els organitzadors poc podien fer per consolar-los. Els recorreguts de la Travessada no han estat escollits per córrer, han estat escollits per caminar, per conversar tot caminant i sobretot per contemplar. Si tothom ho fes així, no hi hauria qui, com els típics del xandal i «vambes» últim model, que, tot i córrer, fan l'itinerari amb el mateix temps que els caminaires, simplement perquè el marcatge del recorregut, pensat per als qui caminen i contemplen, els passa desapercbut i sovint perden la ruta. Aquests, òbviament, ja no tornen l'any següent. Els que sí tornen són els pròpiament excursionistes, però aquests, com ja sabem, constituïm una minoria, greuge petit si no tinguéssim en compte que no es renova.

Darrerament l'excursionisme, considerat d'antuvi com l'esport nacional català, no fa gaire honor a aquesta qua-

lificació. Tothom sap, tothom comenta que les entitats excursionistes estan en crisi, hi ha manca d'interès (de gent) en l'organització d'activitats i manca de participació. Entrar a parlar de les causes d'aquesta crisi és tema per a un altre escrit, i ara només voldria comentar la situació del present, la qual és francament poc engrescadora. Hem d'ésser conseqüents, potser es parla de crisi, però, que no en parla avui?. És una qüestió que va lligada sempre amb el passat immediat i és clar, ja no estem a l'època que s'anava a l'aplec del Matagalls a desenvolupar un acte polític d'afirmació nacional. Per altra banda, les que haurien d'haver estat les noves generacions excursionistes, no han estat gens ni mica motivades. Als joves de menys de vint-i-cinc anys se'ns anomena la primera generació de la televisió (per donar un exemple), i tothom pot intuir el que això significa. Que la cultura occidental està fent un canvi és quelcom que ningú no qüestiona; si el resultat serà bo o dolent, ja és més qüestionable.

Però tornem a la Travessada. No

hem d'ésser apocalíptics; mentre hi hagi algú que tingui interès a fer-la valdrà la pena esmerçar temps i diners (sempre que no signifiqui la ruïna) per organitzar-la. El plaer que podem sentir uns excursionistes, entre nostàlgics i convençuts, tot contemplant part del massís de les Gavarres o de la plana de l'Empordà des del cim del Puig del Bassacoma o bevent aigua a la Font de Cantagalls no té preu i, malgrat el desànim general, intentarem fer com les pedres del camí del Güell, que durant anys van aguantar sense trencar-se el pas dels caruatges, com ho constaten els solcs o regates que hi apareixen de forma continuada.

Som, però, molt pocs i això fa entreveure un futur incert. Només l'esperançadora activitat desenvolupada per les seccions infantils de les entitats i promoguda per l'administració catalana pot donar una empenta a l'activitat excursionista. Ningú no dubta que és un enfocament diferent, potser bo, potser no tant, però és, ara per ara, l'única possibilitat objectiva de no deixar passar l'esport nacional a la història.

Les imatges de la Festa Literària

L'alcalde de la vila, dirigint-se als assistents

Una de les guanyadores dels premis infantils, llegint la seva obra.

Josep M. Fonalleras i el guanyador del premi La Colla, Xavier Coromina

Joan Miró, comentant el Premi Pascual

Xavier Coromina i Camps, amb «Còctel de fruites» i Carles Malagrida i Barris amb un treball sobre els Músics de Cassà, van ser els vencedors de la dinovena Festa Literària de la Colla Excursionista Cassanenca celebrada el mes d'abril passat.

Xavier Coromina s'adjudicà el premi de Naracció i el nostre consoci i membre de la Junta, Carles Malagrida, s'emportà el Pompeu Pasqual.

L'enhorabona a tots dos.

Carles Malagrida, guanyador del Pompeu Pasqual i Carbó

Joan Carreres i Pèra explicant el veredict del Jurat en els premis de la Colla.

1986, cinquè any de la nova secció infantil de la Colla

Enguany porta fetes dues sortides, la de Setmana Santa, a Argelaguer, i la d'estiu, a Albanyà.

Parlant un xic de com han anat, podem dir que a la primera sortida no hi va haver gaire cosa per comentar; va ser molt de rutina, (per als monitors, s'entén), normal:

La primera nit perquè estan esverats i la segona perquè és l'última, no varen dormir gens, de casos d'enyorament, només dos o tres; de desperfectes, un fluorescent, una llitera, uns quants coixins... com veieu, res de l'altre món.

Dels dos campaments d'estiu, el primer, el dels grans, francament el vaig trobar un xic masclista, o millor dit, molt masclista: els plats els rentaven els nois, para taules també, netejar la tenda, escombrar el menjador, tot ho feien els nois; i la culpa no era d'ells sinó de les noies, car en l'acampada no en va venir cap, de noia.

També cal dir que com a cada acampada d'estiu, fem una excursió i aquesta vegada teníem decidit anar al cim del Bassegoda; doncs bé, quan ja portàvem una estona caminant ens va començar a ploure i vam haver de recular per no quedar xops com uns ànecs. Primer van decidir d'ajornar l'ascensió per un altre dia, però després vam haver de suspendre-la de manera definitiva, cosa que va alegrar moltíssim els nois, ja que quan s'ha de caminar en principi i d'entrada mai no ve de gust. Ara, que un cop hi ets ficat pel mig ja et diverteixes i t'ho passes molt bé.

Al segon dilluns del campament vam fer el canvi de torn; marxaren la vintena de grans i arribaren la cinquantena de petits. Va ésser un canvi sobtat i molt fort. Els grans gairebé tots tenien experiència en d'altres acampades i si no ja s'espavilaven; però els petits, més de

la meitat no havien anat mai a campaments, estaven molt atabalats, nerviosos i esvalotats i no hi havia manera de poder parlar amb ells perquè cap no ens escoltava.

Un dels primers problemes ja va començar a l'hora de fer la distribució del personal per les tendes, a taula, fer els torns de cuina i neteja... Al vespre, vam fer una vetllada i van anar a dormir cap a la mitjanit. Doncs bé, fins a les sis de la matinada no vam poder aclucar l'ull, ja que els sorolls i els crits encara continuaven. Al cap d'una hora ja tornaven a començar les corredisses i l'enrenou i a les vuit del matí, quan els monitors encara s'havien de llevar, ja hi havia més d'un vailet amb el plat i el got a punt, asseguts a la taula esperant l'hora d'esmorzar. I això que el dia abans ja havíem deixat ben clar que l'esmorzar el servi-

riem a les nou en punt del matí...

L'enrenou del primer dia, els centenars de veïns que teníem, una clavícula trencada, un cas agut d'enyorament, un noi de cinc anys que el van fer passar com si en tingués sis i mig perquè pogués venir, els quatre monitors nous, Eva, Santi, Dolors i Carme, i un dia dels pares veritablement multitudinari —més de cent cinquanta persones— tot això va ésser, en síntesi, el campament dels petits.

Abans d'acomiar-me voldria recordar-vos que els dies 27, 28 i 29 de desembre farem la sortida d'hivern a la casa de colònies de La Mena, de Sant Feliu de Buixalleu, al costat d'Hostalric. Hi esteu tots convidats.

Campament Social

Els set aventurers

per Joan Pinsach

En un racó de món on tenia nas tothom...

Hi havia una vegada una colla d'amics que vivien feliços en poblets veïns. Durant tot l'any treballaven, i vivien en casetes de pedra i ciment; hi estaven molt bé, a les seves casetes: dormien calentons a l'hivern amb lli-tets amples i abrigats, es rentaven amb aigua calenta quan calia, menjaven bons dinars i sopars cuinats amb la comoditat del gas, miraven la televisió o escoltaven la ràdio, i feien moltes altres coses divertides.

Hi estaven tan bé als seus pobles que a vegades els venien ganes de no viure tan còmodament, i se n'anaven uns dies a les muntanyes. Era massa avorrit estar bé i còmode! «Volem córrer aventures, dormir en tendes damunt del terra, cansar-nos i pujar i baixar muntanyes», deien sovint.

I heus aquí, que un bon dia d'estiu decidiren anar-se'n lluny, molt lluny, amb la intenció de pujar muntanyes prou altes i de canviar la comoditat del seu poble per la via quasi salvatge en el bosc i les muntanyes. Van escollir un lloc per a l'estada anomenat Llosàs, al Pirineu. No us podeu pas imaginar com era de preciós! La verdor hi era en abundor i els arbres es veien alts i forts; l'aigua corria enjogassada i decidida, neta i transparent com mai no s'ho haurien imaginat. I el Sol hi brillava d'allò més!, i escalfava tant que s'havien d'untar la pell per no cremar-se, amb productes que compraven en els seus pobles. Durant les nits que hi passaven, que foren cinc, els nostres amics quedaren embadalits mirant les estrelles que brillaven molt més intensament que en els seus pobles. «Per què deu ser que brillen més si són les mateixes?», es preguntaven encuriosits. «Aquí l'aire deu ser més net», digué el més

savi dels set amics, que així és com es deien: Susanna, Dolors, Joan, Narcís I, Josep, Narcís II i Antoni.

L'endemà de l'arribada es llevaren molt d'hora per pujar a una muntanya molt alta: l'Aneto. Encara era fosc quan van sortir de la tenda, i els costà molt de treure's la mandra del damunt.

—Au, vingal! Lleveu-vos de pressa, que farem tard, —digueren en Narcís II i en Joan alhora.

Què volia dir fer tard? A muntanya també es pot fer tard com a vila? Potser sí...

—Ja va... Que no veus que m'estic embenant els peus per evitar el fregadís de les botes? —va contestar l'Antoni.

—Espavila't noi —va manar en Narcís I a en Josep.

—Em sembla que plou, —va fer la Dolors, encara mig adormida i amb l'espe-

rança amagada de no haver-se de llevar.

—Jo no em llevo fins que hàgiu encès el foc, —cridà la Susanna.

Quan van haver esmorzat i ja ho tingueren tot preparat, van iniciar la marxa vers el cim. En Narcís I es queda a vigilar el campament.

Primer van arribar al llac de Llosàs, on menjaren una mica, tot recuperant forces per a la part més dura i cansada del recorregut: «l'atac», en deien ells. D'allí remuntaren un fort pendent fins a la bretxa superior de Llosàs. Aquell indret era un pas molt estret i alt, enmig d'una llarga i punxeguda cresta que baixava del cim de l'Aneto. El lloc era feréstec i la baixada vers l'altre costat de la bretxa era molt dreta, llarga i sorrenca, sense roca on agafar-se de mans i peus.

Els nostres amics es van espantar una mica, però van agafar una corda que duien, la van ancorar a la roca de dalt, i així, l'un darrera l'altre, aconseguiren baixar de la bretxa i tocar el glaç de la galera de Coronas. En contemplar aquella galera van quedar una mica decebuts: era molt petita, molt més petita que no pas feia pocs anys l'havia vista en Narcís II, quan amb un altre grup d'intrèpids aventurers havia trepitjat ja aquells paratges. I és que ja se sap, els aventurers sempre volen aventures de debò. Sabeu?, fins i tot us diré (és un secret, eh?), que algun dels nostres amics pensava que allò no era gaire aventura...

Remuntant la galera, amb alguna relliscada innocent de tant en tant, els nois van arribar al coll de Coronas. Ja només els faltaven uns quants metres per aconseguir la seva fita. Però quins metres, renoi! Pas darrera pas (el pas de Mahoma, per exemple), i amb un panteix que delatava, aquella colla

d'amics va arribar finalment al punt més alt, ja no podien anar més amunt. I, és clar, van fer-se la fotografia allà dalt, perquè si no es pogués fer fotografies a dalt d'un cim s'hi hauria d'anar més sovint. Eh que ho enteneu?

Ja era mitja tarda quan van arribar al campament que tenien instal·lat a Llosàs (Sabíeu que l'anomenen camp base?). Allí els esperava en Narcís I amb el dinar a punt. Els protagonistes d'aquesta història estaven molt cansats, però també molt satisfets, ja que havien tingut una aventura d'aquelles que tant els agradava córrer.

L'endemà van descansar. I al dia següent, mira per on, van decidir pujar una altra muntanya: el Vallibierna. Ara bé amics, no us sembla que aquesta altra aventura podria ser el motiu d'un altre conte per explicar? I si no us l'explica ningú, no us és molt fàcil d'imaginar-lo? No-més heu de saber que va acabar bé...

L'últim dia d'estada al campament de Llosàs, els nostres amics que tot just feia set dies havien desitjat prescindir de les comoditats de la «civilització» i viure en contacte amb la natura, van començar a estar tips de rentar-se amb l'aigua freda del riu, de dormir en una tenda damunt del terra i de cansar-se pujant muntanyes. Van enyorar la seva caseta de pedra i ciment, el seu llit tou i ample, l'aigua de la dutxa que mai no és tan freda com la del riu, la ràdio, el cinema, la televisió, el diari, els bons guisats... I heus aquí que ja no es van recordar gaire dels bons amics que durant set dies els havien acompanyat: el Sol, els arbres, les muntanyes, les estrelles, l'herba, el riu.

I tot això és tan cert com que no tot el món és verd.

Bases

Els premis de la XX Festa Literària

XX Premi «La Colla» de Narració

Dotat amb 30.000 ptes. i la publicació de l'obra guardonada, a una narració (o conjunt de narracions) de tema lliure; extensió mínima: 15 fulls de tamany holandès i màxima de 50.

Premi que s'atorgarà el proper mes d'abril del 1986, en el transcurs d'una Festa Literària, de la qual es donarà detall oportunament.

BASES DE PARTICIPACIÓ

a) Els treballs inèdits i escrits en català, s'han de presentar mecanografiats a doble espai i PER TRIPLICAT, signats amb el nom i l'adreça de l'autor. No podran concursar treballs guardonats en altres certàmens.

b) Cal trametre'ls a COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA - CONCURS LITERARI - CASSÀ DE LA SELVA (Girona), abans del dia 20 de febrer de 1986.

c) El jurat podrà declarar el premi desert o concedir accèssits en lloc d'atorgar-lo.

d) Els premiats, durant divuit mesos des de la concessió, cediran la prioritat de publicació a la Colla Excursionista Cassanenca.

sionista Cassanenca.

e) Cada vegada que es publiqui un treball premiat, caldrà fer constar el premi amb la indicació: «Premiat per la Colla Excursionista Cassanenca».

f) Els guanyadors no perdran la propietat intel·lectual de les obres guardonades.

g) El Jurat estarà format per: Joan Carreras i Pèra, Joan Codolà i Surís, Narcís Puigdevall i Diumé, Antoni Rusalleda i Nadal, Josep Fonalleras i Codony.

XI Premi «Pompeu Pascual i Carbó»

Convocat per onzena vegada, aquest premi bianyal serà adjudicat el mes d'abril del 1987.

L'import del premi, dotat per la Família Pascual, és de 50.000 ptes. i és ofert al millor treball d'investigació o assaig d'interpretació sobre un tema de la Catalunya Vella.

BASES DE PARTICIPACIÓ

Les obres que aspirin al premi hauran d'ésser inèdites, redactades en català i signades per l'autor, mecanografiades i PER TRIPLICAT. No podran premiar-se obres ja guardonades en concursos anteriors.

L'obra premiada resta en propietat de l'autor. L'acceptació del premi, però, comporta la cessió a la Colla Excursionista Cassanenca dels drets de publicació d'una primera edició de l'obra. Si en el termini de dos anys l'obra no ha estat publicada o no es troba en curs d'impressió, l'autor podrà editar-la pel seu compte, però estarà obligat a comunicar-ho a la Colla abans de començar-ne la impressió. Haurà de fer constar en la dita edició les circumstàncies del premi i, un cop publicada, haurà de lliurar 25 exemplars a la Colla Excursionista Cassanenca.

Les obres aspirants al premi hauran d'ésser trameses per correu certificat a: COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA - CONCURS LITERARI - CASSÀ DE LA SELVA (Girona), abans del dia 20 de febrer del 1987.

El Jurat estarà format per: Joan Cals, Joan Miró i Modest Prats.

El lliurament de premis tindrà lloc a Cassà de la Selva, el mes d'abril del 1987, en el transcurs de la Festa Literària organitzada per la Colla Excursionista Cassanenca.

Primeres jornades d'estudis locals

La Colla Excursionista Cassanenca, iniciant una nova etapa en la divulgació local de la cultura i en la divulgació de cultura local, convoca tots els estudiosos, investigadors i entusiastes que hagin elaborat (o elaborin) algun tema d'estudi relacionat directament o indirectament amb el nucli urbà o les rodalies de Cassà, a exposar-lo públicament i a mantenir un debat, en unes jornades explícitament escollides. La convocatòria s'articula de la manera següent:

—Els estudis han d'ésser de temes locals i inèdits.

—Els temes són lliures i abracen, doncs, tant l'àmbit de les ciències socials (Història, Art, Geografia...) com el de les ciències naturals (Botànica, Geologia...).

—S'ha de presentar un extracte o ponència del que s'exposarà, mecanografiat a doble espai i amb amplitud màxima de 15 folis, que hauran de lliurar-se abans del 31 de març de 1986 a algun membre de la Junta de la Colla o bé a l'adreça següent:

Colla Excursionista Cassanenca

—Primeres Jornades d'Estudis Locals—

Cassà de la Selva - Girona

La Colla ho publicarà en un butlletí d'edició extraordinària.

—La ponència podrà ésser exposada a lliure disposició del ponent, és a dir, la pot complementar amb diapositives, vídeo, etc... sempre que no se superi la 1/2 hora d'exposició, perquè es deixarà un espai de temps per mantenir un debat amb els assistents.

—Les Jornades es realitzaran íntegrament a la Casa de Cultura de «la Caixa» a partir de les 9 del vespre durant la segona quinzena

d'abril de l'any que ve (s'anunciaran oportunament els dies exactes).

—Si algun ponent no pogués assistir-hi, la publicació de la ponència es realitzaria igualment.

—La colla només s'abstindrà de publicar els estudis que no observin una mínima rigorositat científica.

Per obtenir una informació més exhaustiva, podeu trucar al telf. 46 17 59 demanant per Joaquim Carreras o bé es pot veure al local social de la Colla els dilluns de 10 a 11 de la nit.

Un document cassanenc del segle XIV (2)

Narcís Puigdevall i Diumè

(continuació)

2

«Item ha confessat tenir en lo mateix lloc y en dit terme per dit llum um muho de terra qui affronta de sol ixent en honor seu lo qual te per dit benefici de les puelles a migdia en honor seu lo qual té per la almoyna del pa de la seu de g^a a ponent en honor de bonanat nadal de pont y a cers en lo camí publich per alli passant Per lo qual muho de terra fa tots anys en dita festa a dit llum soes per la tascha de dita fexa dos diners barcelonesos».

Fa referència al mateix Marial d'Argimont que hem citat en l'article anterior, habitat dins del terme de Cassà de la Selva. No hem pogut esbrinar l'equivalència d'un «muho de terra», tot i que suposem que es tracta d'una petita extensió de terreny. Ho confirmen, si més no, dos detalls que trobem inclosos en el text: quan se'l qualifica de «fexa», primer, i que la tasca d'aquesta feixa consistia només en dos diners barcelonesos, en segon lloc.

Observarà el lector que se cita un cassanenc anomenat bonanat nadel de pont. Sense que això pressuposi cap relació familiar, podem constatar l'existència, a mitjan segle XIV, d'un cognom —Nadal— que avui encara continua en plena vigència a la nostra vila.

* * * * *

3

«Pere Gili de Sclet terme de cassa de la selva ha confessat tenir per dit llum en dit terme en lo lloch anomenat salinar una fexa de terra contenint un jornal de

bous affronta dfe sol ixent en honor de flota a migdia, a ponent y a cers en honor de bernat ysern dels explets de la qual fexa va a dit llum una tascha».

Un altre cassanenc apareix en aquest tercer paràgraf del capbreu: Pere Gili de Sclet, o sigui, En Pere Gili, del veïnat d'Esclet. Esclet, que ja se cita al segle XI sota la forma «Aesculetum», és un dels topònims més vells de la rodalia de Cassà.

Quant a Pere Gili, no creiem que hagi deixat rastre del seu pas en cap masia ni en cap camp d'Esclet. Sí que ho ha fet, en canvi, el bernat ysern que figura un xic més avall, que ha perpetuat el seu cognom en el mas avui conegut per «Can Iern». Pel que fa al «... lloch anomenat salinar ...», tot fa pensar en un indret força extens, repartit entre diversos propietaris. Ara com ara, no tenim cap notícia sobre si el topònim s'ha conservat.

* * * * *

4

«Guillem de Vilallonga del terme de cassa de la selva ha confessat tenir per dit llum en lo clos del seu mas oms una fexa de terra contenint mig jornal de bous affronta a sol ixent en la Riera de Vilallonga, a migdia a ponent y a cers en honor del mas oms dels explets de la qual fexa fa a dit llum una tascha».

Procedent del mas que li dona nom, del veïnat de Verneda, la nissaga dels Vilallonga és cassanenca de soca-rel. El cognom s'aplicà després a la riera i al molí propers: Riera de Vilallonga, Molí d'En Vilallonga... S'han trobat restes romanes a la rodalia, ceràmica i teules. Tot és vell en el ve-

ral, àdhuc el topònim. ¿No deu ser el mas actual la supervivència d'una vil.la romana, d'una «Vil.la longa» dels primers segles de la normalització del país? No es pot bandejar la hipòtesi.

Del mas «oms», situat, sens dubte, prop de Can Vilallonga, no en sabem ben bé res. S'enrunà i desaparegué? Canvià de nom? En aquest aspecte, la nostra ignorància és enciclopèdica.

* * * * *

5

«Item en lo lloc nomenat Camp de St. Marti un camp de terra contenint quatre jornals de bous affrontant de sol ixent en honor de arnau de torrent y part en honor de arnau nadal a migdia en la riera del Castellar a ponent en honor seu lo qual te per lo altar de Sta. Margarita scituat en dita yglesia y a cers en la riera de vilallonga dels explets del qual camp fa a dit llum mitja tascha».

Té relació amb el Guillem de Vilallonga, citat en el número anterior. El Camp de Sant Martí sembla que és un terreny de regular extensió, si hem de jutjar pels límits que s'esmenten. Arnau de Torrent deu ésser el propietari del precedent del Mas Torrent actual, mentre que Arnau Nadal podria pertànyer a la família de Bonanat Nadal de Pont, del qual hem parlat més amunt.

(continuarà)

Agenda d'actes

Programa d'activitats per a les properes setmanes, en col.laboració amb la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

Cicle de conferències sobre la Història Contemporània de Catalunya, a càrrec del professor de la Universitat Autònoma de Barcelona **Borja de Riquer**.

Temes:

Dia 24 de gener: Els inicis del catalanisme polític: el segle XIX

Dia 31 de gener: Catalanisme, Lerrouxisme i Sincialisme: 1900-1931.

Dia 7 de febrer: La Generalitat de Catalunya.

Altrament, en col.laboració amb un grup d'estudiosos i entusiastes de l'**Alta Garrotxa** presenten un cicle d'àudio-visuals sobre aquesta comarca que es desenvoluparà així:

Dia 14 de febrer: Medi físic de l'**Alta Garrotxa** (1^a. part) **Geografia, clima i relleu**, a càrrec del doctor **Agustí Xercavins**, professor del Col.legi Universitari de Girona.

Dia 21 de febrer: El medi físic, 2^a. part. **Vegetació**, a càrrec de **Xavier Viñas**, biòleg.

7 de març: **Experiència de població a l'Alta Garrotxa: Monars**, a càrrec del col.lectiu de Monars.

Totes les conferències començaran a les **deu del vespre** i es duran a terme a la **sala d'actes de la Caixa de Pensions** per a la Vellesa i d'Estalvis, al **carrer de la Mel** de Cassà de la Selva.

*La Colla
Excursionista
desitja a
tots els
seus socis,
amics i
simpatitzants
un venturós i
pròsper
any 1986*

company (a) _____

adreça _____

DRECERA número **20**

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

